

TEZĂUR LITURGIC
27 SEPTEMBRIE
GHERASIM MIKRAGHIANANITUL

PARACLISUL
SF. MUCENIȚE
ACHILINA
DE LA
TESALONIC

ATENA, 2010

27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑΝ

ΑΚΙΛΙΝΑΝ ΤΗΝ ΕΝ ΖΑΓΚΛΙΒΕΡΙΩ Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

Ο Ιερεύς ἀρχεται της Παρακλήσεως με την
δοξολογικήν εκφώνησιν: Ευλογητός ο Θεός ημών,
πάντοτε, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων.
Ο χορός: Αμήν.

Ἡ μη υπάρχοντος Ιερέως, ημεῖς το:
Δι' ευχών των Αγίων Πατέρων ημών, Κύριε Ιησοῦ
Χριστέ ο Θεός, ελέησον και σώσον ημάς, Αμήν.

Ψαλμός ρμβ' (142).

Και ευθύς ψάλλεται τετράκις ἐξ' υπαμοιβής, μετὰ
των οικείων στίχων το:

Θεός Κύριος και ἐπέφανεν ημῖν, ευλογημένος ο
ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Στιχ. α'. Εξομολογείσθε τῷ Κυρίῳ και επικαλείσθε το
ὄνομα το Ἅγιον Αυτοῦ.

Στιχ. β'. Πάντα τα ἔθνη ἐκύκλωσάν με και το ονόματι
Κυρίου ημυνάμην αυτοῦς.

Στιχ. γ'. Παρά Κυρίου ἐγένετο αὕτη και ἐστι
θαυμαστή εν οφθαλμοῖς ημών.

Είτα το τροπάριον. Ήχος δ .Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ.
Ως αθληφόρος ευκλεής του Σωτήρος,
Παρθενομάρτυς Ακυλίνα θεόφρον, τους προσιόντας
πίστει τη πρεσβεία σου, σκέπε και διάσωζε, από
πάσης ανάγκης, ίασιν και λύτρωσιν, αιτουμένη
θεόθεν, και των πταισμάτων λύσιν παρασχείν, τοις
την αγίαν σου, μέλπουσιν άθλησιν.

Δόξα. Και νυν. Θεοτοκίον.

Ου σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τας δυναστείας Σου
λαλείν οι ανάξιοι, ειμή γαρ Συ προΐστασο
πρεσβεύουσα, τις ημάς ερρύσατο εκ τοσοούτων
κινδύνων; Τις δε διεφύλαξεν, έως νυν ελευθέρους;
Ουκ αποστώμέν Δέσποινα εκ Σου, Σους γαρ δούλους
σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Ψαλμός ν' (50).

Είτα, ο Κανών της Αγίας, ου η ακροστιχίς: Δίδου
ημίν βοήθειαν Μάρτυς. Γερασίμου.

Ωδή α . Ήχος πλ. δ . Υγράν διοδεύσας.

Δυνάμει αθλήσασα θεϊκή, σεμνή Ακυλίνα, της ψυχής
μου το ασθενές, δυνάμωσον θείαις σου πρεσβείαις,
ίνα ρυσθώ της απάτης του όφεως.

Ιλέωσαι Μάρτυς ταις σαις λιταίς, Χριστόν τον
Σωτήρα, τοις προστρέχουσιν ευλαβώς, τη ση Ακυλίνα
προστασία, και χαλεπών πειρασμών ημάς λύτρωσαι.

Διάρρασα Μάρτυς υπερ ημών, τας θείας σου χείρας, καθικέτευε εκτενώς, σεμνή Ακυλίνα τον Σωτήρα, ως αν δεινών λυτρωθείημεν θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Ολόφωτον σκήνωμα του Θεού, Κεχαριτωμένη, παντευλόγητε Μαριάμ, φωτί της θερμής επισκοπής Σου, την των παθών ημών νύκτα διάλυσον.

Ωδή γ . Ουρανίας αφίδος.

Υποστάσα ανδρείως, τους ραβδισμούς πάνσεμνε, πάσαν απορράπισον βλάβην, και πάσαν έφοδον, του πολεμήτορος, την καθ' ημών κινουμένην, Ακυλίνα ένδοξε, ταις ικεσίαις σου.

Η θερμή σου πρεσβεία, προς τον Χριστόν γένοιτο, τείχος ασφαλείας παρθένε, και ιλαστήριον, και σκέπη άμαχος, τη σε τιμώνση πατρίδι, Ακυλίνα πάνσεμνε, νύμφη του Κτίσαντος.

Μαρτυρίου τους άθλους, περιφανώς ήνυσας, όθεν προς οδόν μαρτυρίων, τους σε δοξάσαντος, ημάς οδήγησον, ίνα ζωήν ειρηναίαν, Ακυλίνα ζήσωμεν, φόβω τω κρείττονι.

Θεοτοκίον.

Ιησούν τον Σωτήρα, και Ποιητήν τέτοκας, Ον η ευκλεής Ακυλίνα, ομολογήσασα, Παρθένε Δέσποινα, θεοπρεπώς εδοξάσθη, αίνον θείον άδουσα, τοις μεγαλείοις Σου.

Διάσωσον, Παρθενομάρτυς πανεύφημε Ακυλίνα, των εν βίω επιφορών και κακώσεων, τους εκζητούντας την θείαν σου προστασίαν.

Επίβλεπον, εν ευμενεία πανύμνητε Θεοτόκε, επί την εμήν χαλεπήν του σώματος κάκωσιν, και ίασαι της ψυχής μου το άλγος.

Κάθισμα. Ήχος β . Πρεσβεία θερμή.

Πρεσβεία τη ση, προστρέχοντες ρυσθείημεν, εκ πάσης αργής, και βλάβης του αλάστορος, και νόσων τε και θλίψεων, Ακυλίνα Μαρτύρων ωράϊσμα, σε γαρ μεσίτιν θερμήν προς Χριστόν, αεί οι τιμώντές σε κεκτήμεθα.

Ωδή δ . Εισακήκοα Κύριε.

Νοσημάτων και θλίψεων, και πολυειδών σκανδάλων του όφους, ανωτέρους διαφύλαττε, τους σε Ακυλίνα μακαρίζοντας.

Βοηθός έσο πάντοτε, Μάρτυς εν κινδύνοις και περιστάσεσιν, Ακυλίνα τη πατρίδι σου, τη εγκαυχωμένη τη αθλήσει σου.

Οδυνώμενοι πάθεσι, τη ση Ακυλίνα σκέπη προστρέχομεν, ίνα λάβωμεν την ίασιν, και των οδυνών την απολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Ηλιόμορφε Δέσποινα, των εσκοτισμένον με πλημμελήμασι, και εννοίαις του αλάστορος, τω φωτί της δόξης Σου καταύγασον.

Ωδή ε . Φώτισον ημάς.

Θραύσον την ισχύν, του δολίου πολεμήτορος, του δεινώς ωρυομένου καθ' ημών, Ακυλίνα Νεομάρτυς καλλιπάρθενε.

Ἐχουσα πολλήν, παρρησίαν τῷ Νυμφίῳ σου, καθικέτευε αἰεὶ υπέρ ημῶν, Ακυλίνα των ζητούντων την πρεσβείαν σου.

Ἴδε συμπαθῶς, Ακυλίνα την πατρίδα σου, την τιμῶσάν σου τους ἄθλως ευλαβῶς, και παράσχου ταύτη ἄνωθεν την χάριν σου.

Θεοτοκίον.

Ἄκραντε αγνή, την χρανθείσάν μου διάνοιαν, πονηραῖς του δυσμενοῦς επιβουλαῖς, αποκάθαρον τοις ρείθροις του ελέους Σου.

Ωδή στ . Την δέησιν.

Νεκρώσασα, τῇ στερρᾷ σου ενστάσει, τον πολύμορφον εχθρόν Ακυλίνα, την καθ' ημών ολεθρίαν μανίαν, τούτου εις τέλος σεμνή απενέκρωσον, και καθοδήγησον ημάς, προς λιμένας του θείου θελήματος.

Μεγίστην, τὸ Ζαγκλιβέριον Μάρτυς, εκδεχόμενον αἰεὶ προστασίαν, εκ τῆς θερμῆς σου προστασίας προστρέχει, υπό την σκέπην σου κράζων εκάστοτε· συ μου εἰ δόξα και χαρά, Ακυλίνα και θεία ἀντίληψις.

Απάσης, επιφοράς και ἀνάγκης, και στενώσεων και πόνων και νόσων, τῇ σῇ θερμῇ προς Χριστόν ἰκεσία,

ρύου ημάς Ακυλίνα δεόμεθα, και δίδου πάντοτε
ημίν, ειρηναίαν εν πάσι κατάστασιν.

Θεοτοκίον.

Ροαίς Σου, των οικτιρμών Θεοτόκε, καταδρόσιον
δεινώς ξηρανθείσαν, την ταπεινήν μου ψυχήν
επηρεία, του την απάτην τω κόσμω τεκτήναντος, και
δίδου μου καθαρικόν, μετανοίας αείρυτον δάκρυον.

Διάσωσον, Παρθενομάρτυς πανεύφημε Ακυλίνα, των
εν βίω επιφορών και κακώσεων, τους εκζητούντας
την θείαν σου προστασίαν.

Άχραντε, η δια λόγου τον Λόγον ανερμηνεύτως, επ'
εσχάτων των ημερών τεκούσα δυσώπησον, ως έχουσα
μητρικήν παρρησίαν.

Κοντάκιον. Ήχος β . Τοις των αιμάτων σου.

Μαρτυρικώς αριστεύσασα πάνσεμνε, της των
Μαρτύρων ευκλείας ηξίωσαι, μεθ' ων Ακυλίνα
ικέτευε, τον σον Νυμφίον Χριστόν καλλιπάρθενε,
διδόναι ημίν θείον έλεος.

Προκείμενον: Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον, και
προσέσχε μοι και εισήκουσε της φωνής της δεήσεώς
μου.

Στ.: Και έστησεν επί πέτραν τους πόδας μου, και
κατεύθυνε τα διαβήματά μου.

Ευαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὁμοιώθη ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβούσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ἐξήλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι, καὶ αἱ πέντε μωραὶ· αἵτινες μωραὶ, λαβούσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν, οὐκ ἔλαβον, μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον. Αἱ δὲ φρόνιμοι, ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου, ἐνύστασαν πάσαι, καὶ ἐκάθευδον. Μέσης δὲ τῆς νυκτός, κραυγὴ γέγονεν· Ἴδού ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πάσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι, καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν. Αἱ δὲ μωραὶ, ταῖς φρονίμοις εἶπον· Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Απεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι, λέγουσα· Μήποτε οὐκ ἀρκέσει ἡμῖν καὶ ὑμῖν, πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας καὶ αγοράσατε ἑαυταῖς. Απερχομένων δὲ αὐτῶν αγοράσαι, ἦλθεν ὁ νυμφίος, καὶ αἱ ἑτοιμοὶ, εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι λέγουσαι· Κύριε, Κύριε, ἀνοίξον ἡμῖν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀμὴν λέγων ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ἣ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

Δόξα: Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου...

Και νυν: Ταις της Θεοτόκου...

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β . Ὅλην αποθέμενοι.

Στ.: Ελεήμον, ελέησόν με ο Θεός...

Ἄνθος ευωδέστατον, νεοθαλές και ωραίον, εν υπέροις έτεσιν, ώφθης εναθλήσασα θείω έρωτι, όθεν νυν σκέδασον, θεία ευωδία, και οσμή Αγίου Πνεύματος, πάθη ακάθαρτα, και δυσώδεις νόσους δεόμεθα, υγείαν τε και ίασιν, ταις ψυχαίς ομού και τοις σώμασιν, ημών χορηγούσα, και βίον ευπραγή και ευσταθή, Παρθενομάρτυς θεόληπτε, ταις σαις αντιλήψεσι.

Ωδή ζ . Οι εκ της Ιουδαίας.

Τον Νυμφίον σου Μάρτυς, δυσωπούσα μη παύση διδόναι άπασι, δεινών παντοίων λύσιν, χαράν και ευφροσύνην, και παισισμάτων συγχώρησιν, τοις προσιούσι θερμώς, τη θεία σου πρεσβεία.

Υπέρ έννοϊαν πέλει, η δοθείσα σοι χάρις, θεόθεν πάνσεμνε, προφθάνεις γαρ ταχέως, και χείρα βοηθείας, επορέγεις τοις κράζουσι: ρύσαι ημάς πειρασμών, θεόφρον Ακυλίνα.

Σωτηρίας σε τείχος, Ζαγκλιβέριον κέκτηται καλλιπάρθενε, εντεύθεν ολοψύχως, την σην επιβοάται, προστασίαν θεόληπτε, ην δίδου τούτω αεί, ως Μάρτυς στεφηφόρος.

Θεοτοκίον.

Γεωργείν με Παρθένε, εν τω φόβω Κυρίου, ζωήν την κρείττονα, εν ήθεσιν αμέμπτοις, τη ση επικουρία,

ενδυνάμωσον δέομαι, ίνα ρυσθώ των δεινών, παγίδων του βελίαρ.

Ωδή η . Τον Βασιλέα.

Έλαμψε Μάρτυς, φως τω αγίω σου τάφω, ου τη χάριτι διάλυσον την νύκτα, των επικειμένων, ημίν πειρατηρίων.

Ρώσιν παράσχου, κατά ψυχήν τε και σώμα, ταις πρεσβείαις σου θεόφρον Ακυλίνα, και ειρήνην θείαν, ημίν τοις σε τιμώνσι.

Αρωματίζον, το σον σεπτόν ώφθη σώμα, όθεν χάριτι της εν σοι ευωδίας, εύφρανον Αγία, ημών τας διανοίας.

Θεοτοκίον.

Σύντριψον Κόρη, τη κραταιά Σου πρεσβεία, του αλάστορος την καθ' ημών μανίαν, μόνη Θεοτόκε, ημών η προστασία.

Ωδή θ . Κυρίως Θεοτόκον.

Ίάτρευσον Αγία, τη ση μεσιτεία, τους τρυχωμένους πικροίς αρρωστήμασι, και ευφροσύνην παράσχου ημίν την κρείττονα.

Μαρτύρων ταις χορείαις, νυν συνηδομένη, συν τούτοις πρέσβευε, ρύεσθαι πάντοτε, εκ χαλεπών Ακυλίνα ημάς συμπτώσεων.

Ολόφωτον παστάδα, ήδη κατοικούσα, τω φωτισμώ της σης χάριτος φώτισον, ω Ακυλίνα ψυχής μου τας κόρας δέομαι.

Θεοτοκίον.

Υπέρφατε λυχνία, της αΐλου δόξης, ευλογημένη
Παρθένε πανάχραντε, την σκοτισθείσαν ψυχήν μου
λάμπρυνον δέομαι.

Μεγαλυνάρια.

Άξιόν εστιν ως αληθώς, μακαρίζειν Σε την Θεοτόκον,
την αιμακάριστον και παναμώνητον και μητέρα του
Θεού ημών. Την τιμιωτέραν των Χερουβείμ και
ενδοξοτέραν ασυγκρίτως των Σεραφείμ, την
αδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκούσαν, την όντως
Θεοτόκον Σε μεγαλύνομεν.

Χαίροις Ακυλίνα νύμφη Χριστού, η χρόνοις υστέροις,
εναθλήσασα ανδρικώς, και στεφάνω δόξης, αξίως
κοσμηθείσα, ως Μάρτυς και παρθένος
αξιοθαύμαστος.

Λόγοις της μηρός σου ως πίων γη, σεμνή
αρδευθείσα, εγεώργησας μυστικώς, άθλοις
μαρτυρίου, καρπούς αθανασίας, θεόφρον Ακυλίνα,
στερρώς αθλήσασα.

Ήσχυνας πατός σου το ασεβές, και των παρανόμων,
κατεπάτησαν την ισχύν, τη ση ανενδότω, ενστάσει
Ακυλίνα, και ήθλησας νομίμως ενθέω έρωτι.

Ήνεγκας μαστίγων πείραν πολλών, και ανδρισαμένη,
ηγωνίσω αθλητικώς, όθεν σου το σωμα, έπνευσεν
Ακυλίνα, την ευωδιαν πάσι την υπερκόσμιον.

Φως εν τω σω τάφω απ' ουρανού, κατελθών Αγία, πάσιν έδειξεν εμφανώς, την σην Ακυλίνα, λαμπρότητα και δόξαν, δι' ης παθών διώκεις, δεινήν σκοτόμαιναν.

Σκέπε της πατρίδος σου ω σεμνή, Μάρτυς Ακυλίνα, πάσης βλάβης τε και οργής, και τοις προσιούσι, τη θεία σου πρεσβεία, αίτει παισιμάτων λύσιν, και θείον έλεος.

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι Άγιοι Πάντες μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εις το σωθήναι ημάς.

Το Τρισάγιον. Τα συνήθη τροπάρια. Είτα ο Ιερεύς την Εκτενή Δέησιν, ημών ψαλλόντων το λιτανευτικόν Κύριε ελέησον. Υπό του Ιερέως Απόλυσις. Και των Χριστιανών ασπαζομένων την Εικόνα και χριομένων δι' αγίου ελαίου, ψάλλονται τα παρόντα Τροπάρια: Ηχος β'. Ότε εκ του ξύλου.

Πάντας, τους τιμώντας ευλαβώς, την σην Ακυλίνα θεόφρον, αγίαν άθλησιν, και την χάριν βρύουσαν, εικόνα πάνσεμνε, προσκυνούντας εκ πίστεως, αβλαβείς συντήρει, πάσης περιστάσεως, και πάσης θλίψεως, λύσιν αιτουμένην παισιμάτων, και απαλλαγήν παντός πόνου, τους ειλικρινώς σε μακαρίζουσι.

Δέσποινα πρόσδεξαι τας δεήσεις των δούλων Σου, και
λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης και θλίψεως.
Την πάσαν ελπίδα μου, εις Σε ανατίθημι, Μήτηρ του
Θεού, φύλαξόν με υπό την σκέπην Σου.

